

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - שלה לך קע"ד:

רעיא מהימנא

ציצית, מצוה זו היא להזכיר כל מצוות התורה בשבילה, כמו שצאמר וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם (במדבר טו). זהו סימן המלך להזכיר ולעשות.

כתוב (שמות כח) ועשית ציץ זהב, והרי פארנו - סוד הציץ להתעטר בו כהן גדול, וזהו ציץ להסתפל בו בעינים, שהוא סימן של עולם העליון שהתעטר בו כהן גדול.

וישום זה הסתפלותו מכפרת על עזות פנים, שלא עומדת לפניו אלא פני אמת, סוד של כל אלו הפנים העליונים, שהם פני אמת, פנים של אמת, שפולחים באמת של יעקב.

ציצית היא נקבה, סוד עולם התהותו, הסתפלות להזכיר. ציץ וזכר. ציצית נקבה, וזה לכל אדם. ציץ לכהן.

ושנינו, אסור להסתפל בשכינה, בגלל זה יש תכלת, משום שתכלת היא פסא לבית דוד ותקונו. וזהו פחד מלפני ה' לפחד מאותו מקום. ועל זה וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה'. וזה הפסא שדנים בו דיני נפשות, כמו שפרשה, וכל הגונים טובים לחלום, פרט לתכלת, שהוא פסא שעולה בדין הנפשות.

כתוב ונתנו על ציצית הקנה פתיל תכלת. ונתנו על הקנה לא כתוב, אלא ונתנו על ציצית. שזהו שמקשה על שאר החושים. וראיתם אתו וזכרתם, וכתוב (דברים כח) וזכור את אשר עשה לך עמלק. מה הטעם זה? אלא משל לבן שפרץ גדר ונשכו כלב - כל זמן שאביו רוצה להוכיח את בנו, היה אומר: וזכור אתה אותך הכלבו גם כאן - וראיתם אתו וזכרתם, שזהו מקום שעולות הנשמות להדון.

כמו זה - (במדבר כא) והיה כל הששף ורצה אתו וחי. למה? אלא פשמעלה את עיניו ורצה דמות אותו שנשכו, היה פחד ומתפלל לפני ה', והיה יודע שהוא ענש הרשעים. כל זמן שהבן רוצה רצועת אביו, פחד מאביו. נצול מהרצועה - נצול מהכלב. מי גרם לו להנצל? זה שרצה כעיניו אותה רצועה - אותה רצועה גרמה לו להנצל. וכן, ורצה אתו וחי. רצה רצועה שפלקה אותו, והיא עשתה לו להנצל. גם כך וראיתם אתו וזכרתם - ועשיתם ודאי. ואם לא - הרי הרצועה, שזו תגרם לכם לשוב לעבודתה תמיד, ואז ועשיתם.

ולא תתורו אחרי לבבכם, ימנע מכם דרכים רעים אחרים, ודאי לא תתורו ולא תעשו רעות. ועל זה עולה גון תכלת. זו תכלת דומה לכפא הכבוד. מה פסא הכבוד עושה את האדם ללכת בדרך ישר וזכותו, גם תכלת זו עושה את האדם ללכת בדרך ישר. ודאי שהכל יש לפחד ממקום זה ללכת ישר.

כתוב (ישעיה כד) מכנף הארץ זמרות שמענו צבי לצדיק ואמר רוי לי וגו'. מכנף הארץ - זה כנף הציצית, שהוא כנף הארץ. זמרת שמענו - אלו שאר החושים שיוצאים ותלויים ממקום עליון תוף אותם שבילים עליונים שיוצאים מהכמה עליונה. צבי לצדיק - זה צדיק חי העולמים, שאותם חושים אלו יפיו, שהרי ממנו יוצאים, וכל חוט גלול בשני צדדים. וכשהסתפלותי, אמרת: רוי לי רוי לי. שהרי מתוך סוד עליון של כל האמונה יוצאים. וכשהסתפלותי בתכלת וראיתי רצועה להלקות, מקום ורצה לפחד, אמרת: אוי לי שבני אדם לא יודעים להשגיח ולהסתפל על מה גנעשים לשקר. בזה בגדים בגדו, שהרי קוראים קריאת שמע ללא ציצית ומעידים עדות שקר, ואלו הם בגדים שבגדו, משקרים בעצמם. ובגד בגדים בגדו - לבושם כלי ציצית, נקרא בגד בגדים. לבוש של אותם בגדים שבגדו, שמשקרים ומעידים עדות שקר בכל יום. אוי להם! אוי לנפשם! שעולים באותו פסא תכלת להדון, ועליהם כתוב (תהלים קא) דבר שקרים לא יבון לנגד עיני. אותו בגד שלקח נודע לכל בעלי הדינים. אוי להם! שאין להם חלק בעולם הבא. אשריהם הצדיקים שילבושיהם ותקניהם נודעים למעלה להיטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא.

רעיא מהימנא

ציצית פקודא דא איהו לאדברא כל פקודי אורייתא בגינה כמת דאת אמר וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם דא איהו סימנא דמלכא לאדברא ולמעבדא.

כתיב (שמות כח) ועשית ציץ זהב, והא אוקימנא רזא דציץ לאתעטרא ביה כהנא רבא. וזא איהו ציץ, לאסתכלא ביה עיניו, דאיהו סימן דעלמא עלאה, דאתעטר ביה כהנא רבא.

ובגין כה אסתכלותא דיליה מכפרא על עזות פנים, דלא כנימא לקמיה, אלא פנים דקשוט, רזא דכל אינון פנים עלאין, דאינון פנים דקשוט, פנים דאמת. דכלילן פאמת דיעקב.

ציצית איהו נוקבא, רזא דעלמא תתאה. אסתכלותא לאדברא. ציץ דבר, ציצית נוקבא, וזא לכל בר נש. ציץ לכהנא.

ותנינו, אסור לאסתכלא בשכינתא, בגין כה אית תכלת, בגין תכלת, איהו פרסיא לבית דוד, ותקונא דיליה. וזא איהו דחלא מן קדם וי דחלא מתהוא אתר. ועל דא וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה', וזא פרסיא דדיניו כה דיני נפשות, כמה דאוקמוה דכל גווינו טבין לחלמא, בר תכלת, דאיהו פרסיא דסלין דנינא דנפשות.

כתיב ונתנו על ציצית הקנה פתיל תכלת. ונתנו על הקנה לא כתיב, אלא ונתנו על ציצית. דזא איהו דחפי על שאר חושי. וראיתם אתו וזכרתם, וכתוב (דברים כח) וזכור את אשר עשה לך עמלק. מאי טעמא דא. אלא לברא דפריין גררא, ונשכיה פלכא. כל זמנא דאבוי בעי לאוקחא לבריה, היה אמר הוי דכיר כד נשירי לה פלכא. אוף הכא וראיתם אתו וזכרתם, דזא איהו אתר דסלקון נשמתין למיזן.

בגוונא דא, (במדבר כא) והיה כל הששף ורצה אתו וחי, אמאי. אלא כד סלין לעינו, חמי דיוקנא דהווא דנשירי ליה. היה דחיל, וצלי קדם ה', והיה ידע דאיהו ענישא דחייביא. כל זמן דברא חמי רצועה דאבוי, דחיל מאבוי. אשתויב מרצועה, אשתויב מכלא. מאן גרים ליה לאשתויבא. הווא דחמי בעיניו הווא רצועה, הווא רצועה גרים ליה לאשתויבא. ועל דא ורצה אתו וחי, חמי רצועה דחיל ליה, ואיהו עביר ליה לאשתויבא. אוף הכא וראיתם אתו וזכרתם, ועשיתם ודאי. ואי לא, הא רצועה, דהא יגרם לבון, למחוי תבין לפולחנא דילי תדיר, ובדין ועשיתם.

ולא תתורו אחרי לבבכם, ימנע מנכון פישון ארחין אחרין, ודאי, לא תתורו, ולא תעבדו פישון. ועל דא סלקא גוון תכלת, דא תכלת, דמנא לכפא הכבוד, מה פסא הכבוד, עביר לבר נש למחוי לארעה דמישר, דהכא ליה. אוף האי תכלת, עביר לבר נש למחוי בארע מישר, ודאי דכלא אית לדחלא מהאי אתר, למחוי דמישר.

כתיב (ישעיה כד) מכנף הארץ זמרות שמענו צבי לצדיק ואמר רוי לי וגו'. מכנף הארץ, דא כנף הציצית, דאיהו כנף הארץ. זמרות שמענו, אלו שאר חושי, דנפקון ותלויין מאתה עלאה, גו אינון שבילין עלאין, דנפקון מהכמה עלאה. צבי לצדיק, דא צדיק חי העולמים, דאינון חושינו אינון שפירי דיליה, דהא מנחיה נפקון, וכל חוטא בליא בתרין סטריין. וכד אסתכלנא, אמניא רוי לי רוי לי, דהא מנו רזא עלאה דכל מהימנותא נפקון. וכד אסתכלנא בתכלת, וחמינא רצועה לאלקאה, אתר דחילו למדחל, אמניא אוי לי, דבני נשא לא ידעי לאשגחא ולאסתכלא על מה מתעשוי לשקרא. כהאי בוגדים בגדו, דהא קורין קריאת שמע בלא ציצית, וסחריין סחרייתא דשקרא, ואלון אינון בוגדים דבגדו, משקרי דגרמניהו. ובגד בוגדים בגדו, לבישא דלהון בלא ציצית, אכרי בגד בוגדים. לבישא דאינון בוגדים דבגדו, דמשקרי וסחריין סחרייתא דשקרא בכל יומא. ווי לון, ווי לנפשיהון, דסלקו כהנא פרסיא דתכלת למיזן. ועליהו כתיב, (תהלים קא) דבר שקרים לא יבון לנגד עיני, הווא בגד דלהון אשתמודע לגבי כל מאריהון דיניו. ווי לון, דלית לון חולקא בעלמא דאתי. וקאין אינון צדיקיא, דמלבושיהון ותקניהון אשתמודען לעלא, לאשקבא לון כהאי עלמא ובעלמא דאתי

תורה נד

ויהי מקצת שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על הים. והנה מן הים יצא עגלת שבע פרות וכו': (בראשית מא)

וי אלתי גדלת מאד, הוד והדר לבשת. עטה אור בשלמה, נוטה שמים פייריעה: (תהלים קד)

א כי צריכין לשמר מאד את חזקתו, שלא יפל לשכחה, בחינת מיתת חלב. ועקר חזקתו הוא לזכר תמיד בעלמא דאתי, שלא יהיה בדעתו, חס ושלום, שאין עולם אלא אחר. ועלידי מה שמדבק מחשבתו בעלמא דאתי, עלידייהו נעשה יהודי ח' אלתי הנ"ל. (כי ה' אלקים הוא בחינת שם מלא, שהוא בחינת עקמא דאתי, פמוכא. וכן מבאר בסבא משפטים דף צח על פסוק זה: ה' אלתי - דא שריתא דמהמנותא, סליקו דמהשבה דעקמא דאתי):

ב ובחינה זו, לזכר תמיד בעולם הבא, דהינו לאדבקא מחשבתה בעלמא דאתי, הוא בכלליות ובפרטיות. בכלליות - כך ראוי להיות מונחג יראי השם: תכה בבקר בחקיצו, קדם שיתחיל שום דבר, יזכר מיד בעלמא דאתי. ואחר כך יעשה זאת בפרטיות, כי כל העולם הזה, הוא התלבשות מדרגות התחלונות של הקדשה, הינו בחינת רגליו של הקדשה, בבחינת (ישעיה סו): והארץ הדרם רגלי. אף שגם מדרגות העליונות של הקדשה, יש מהם גם בן התגלות בעולם הזה, אף שאין התגלות מתלבש בעצם בזה העולם, כי אם הארה שפאור בבחינת רגליו. אבל בחינת רגליו מתגלית בעצם בזה העולם. וכל יום יש בו מחשבה דבור ומעשה, ותקדושי ברוח הוא מצמצם אליותו מאין סוף עד אין תכלית, עד נקדת המרכיב של עולם הגשמי שעומד עליו, ומזמין לו לכל אדם מחשבה דבור ומעשה, לפי חיום ולפי האדם ולפי המקום, ומלביש לו בזאת המחשבה דבור ומעשה, שמזמין לו רמזים כדי לקרבו לעבודתו. כן צריך להעמיק מחשבתו בזה, ולהגדיל בינתו, ולהבין מהו הרמיונות בפרטיות, שמלביש בזאת המחשבה דבור ומעשה של זה היום, שהזמין לו השם יתברך, הן מלאכה או משא ומתן, וכל מה שמזמין לו השם יתברך בכל יום, צריך להעמיק ולהגדיל מחשבתו בזה, כדי להבין רמיונותיו של השם יתברך:

אך ההגדלות השכל בזה, צריך להיות במדה, שלא יצא מגבול הקדשה. רק לפי שכל אנושי שלו בן יגדיל המחשבה בזה. וכן לא יסתפל בזה למעלה ממודרגתו, כי בפפלא ממוך אל תדרש (חגיגה יג). וזה: גדלת מאד, הוד והדר לבשת. הינו פשוט לקח דבר מזה העולם, שהוא בחינת הוד והדר לבשת, שהם בחינת רגליו המלבישין בזה העולם, והיה בבחינת גדלת מאד. הינו שההגדלת השכל, והיה במדה ובצמצום. וזה מאד, שהוא סמרא דשמאלא, שממונו הצמצום. וכמו שכתוב בסבא שם: מאד, דא הוא סמרא דשמאלא: ואפלו מי שיודע ומבין בזה, הינו שזוכה להבין הרמזים שמרמז לו השם יתברך בכל דבר, ואם בן ירצה לעסק רק בזה, הינו שיעסק רק בעסקי העולם הזה, מאחר שהוא מבין הרמזים שהשם יתברך מרמז בהם. אך באמת אינו בן, כי צריך האדם שיהיה לו הסתפקות, להסתפק מזה העולם רק במה שצריך לו בהכרחיות מזה העולם. וזה מחמת שני טעמים: א'. מחמת שזאת הקדשה המלבישת בעסקי העולם הזה, היא בחינת רגליו, והיא קדשה נמוכה, בבחינת (תהלים מט): עז עמכי יסבני, שהקלפות מסבין אותה תמיד, ורצין לינח מהם, על בן הוא מקום מסבני, כן צריך להסתפק רק בהכרחיות. ועוד, מחמת שיש עבודה גבוהה מו, שהוא קדשה גבוהה ממנה, וצריך לעבד השם יתברך באותן העבודות והקדשות הגבוהות מזה. והינו שאפלו הצדיק והחכם שיש לו מה גדול, עד שיכול להבין את הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בכל דבר בכל יום, אפלו בעסקי חל, ועלידייהו הוא יכול לעבד את השם יתברך בכל הדברים שבעולם, אפלו בעסקי חל. ואם בן ירצה, חס ושלום, לעסק רק בזה, דהינו בעסקי חל, מאחר שהוא יודע הרמזים שיש בהם, ויכול להתקרב לעבודת השם יתברך על ידם. אבל באמת אינו בן, כי אסור לתרבות בעסקי העולם הזה, אפלו למי שיודע ומבין הרמזים הנ"ל, מחמת שני הטעמים הנ"ל: א', מחמת שזאת העבודה בעסקי העולם הזה היא מקום מסבני מאד וכו' הנ"ל, והב' מחמת שיש קדשה ועבודה גבוהה מזה, דהינו קדשת התורה והמצוות. ועל בן אפלו מי שיודע הרמזים הנ"ל, הוא צריך הסתפקות, להסתפק מזה העולם בהכרחיות לכד

כנ"ל). והסתפקות הוא בחינת: עוטה אור בשלמה, הינו בחינת אור מלא. כי הרשעים שאין להם הסתפקות, בבחינת (משלי יג) וקטן רשעים תהסר; אצלם מארת חסר, בבחינת (שם ג) מארת ה' בבית רשע. אבל בצדיקים, שיש להם הסתפקות, בבחינת: צדיק אבל לשבע נפשו (שם יג), אצלם הוא אור מלא. בבחינת (בראשית א) וירא אלקים את האור כי טוב - אין טוב אלא צדיק, שנאמר (ישעיה ג): אמרו צדיק כי טוב (יומא לה): ואפלו מזה הסתפקות גופה, צריך להפריש ממנו לצדקה, וזה בחינת: נוטה שמים פייריעה, כי ארון הברית, שהוא בחינת עני, היא תחת היריעה, והיריעה משפיע לארון הברית, וזה בחינת צדקה. ופרוש, כי עלידי צדקה משפיע הנותן להמקבל, עלידייהו נעשה יהודי צדיק וכנסת ישראל, שבחינת צדיק משפיע לכנסת ישראל, שזה בחינת השפעת היריעה לארון הברית, בחינת: נוטה שמים פייריעה, כנ"ל:

ג והמוזן עם, שאין להם זה השכל להעמיק בכל זה, להבין הרמזים כנ"ל, נעשה אצלם כל זה מפילא, עלידי שנה, וציצית, ותפלין, ותורה, ותפלה, ומשא ומתן. כי השנה היא בחינת לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי בכלליות כנ"ל, בחינת ח' אלתי הנ"ל. כי בשעת שנה, הנשמה עולה לעלמא דאתי. וציצית ותפלין הם בחינת גדלת מאד. כי תפלין, הם בחינת הגדלת השכל הנ"ל. (כי תפלין הם בחינת מהוין פידוע, הינו בחינת הגדלת השכל להבין כל הרמזים שמרמז לו השם יתברך בכל יום כנ"ל). וציצית היא בחינת הצמצום הנ"ל, שהוא בחינת מאד הנ"ל, כי תכלת פרסיא דדינא (כמו שכתוב בוחר שלח לך דף קעה), שהוא בחינת צמצום. ועל בן ציצית קודם לתפלין, בבחינת (שה"ש ב): שמאלו תחת לראשי, ואחר כך: וימינו תחבקני, ופי שמאל הוא בחינת דין, בחינת צמצום, שהוא בחינת ציצית כנ"ל. וימין הוא בחינת מהוין, בחינת תפלין כנ"ל. ותורה, הוא בחינת הסתפקות הנ"ל, כי התורה היא בחינת עין תחיים, דמוזן לכלא ביה, הינו שיש לכל אחד די ספוקו מונח. נמצא שהיא בחינת הסתפקות. וגם בלמוד התורה בעצמה, יש בחינת הסתפקות, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ב): לא עליך המלאכה לגמור; ועל בן, למוד התורה הוא בחינת הסתפקות הנ"ל. ואפלו ההמון שאינם יכולים ללמוד, הם מקימין עסק התורה בפה שקורין קריאת שמע, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (מנחות צט): ותפלה, הוא בחינת הוד והדר הנ"ל, כי תפלה היא חיי שעה (כשאהו"ל שבת י), הינו בחינת: הארץ הדרם רגלי הנ"ל, הינו בחינת רגלי הקדשה המלבישין בזה העולם כנ"ל: ומשא ומתן, היא בחינת: נוטה שמים פייריעה הנ"ל, הינו בחינת יהודי צדיק וכנסת ישראל הנ"ל. כי צדיק וכנסת ישראל, הם בחינת משא ומתן, הצדיק נקרא משא, כי הוא נושא את העולם, פאשר ישא האומן את היונק (במדבר יא), והוא נושא כל הברכות, כמו שכתוב (משלי י): וברכות לראשי צדיק, כמו שכתוב (תהלים כד): ישא ברכה מאת ה'. והוא נושא הטפה ורעיית של כל הנשמות, בבחינת (שם קכו): נושא משוך הורע; ומשפיע לכנסת ישראל, והיא נותנת לכל העולם. ועל שם זה נקראת פנסת ישראל מתן, על שם (משלי לא): ותתן מררף לביתהו וזק לנערותיה. ויהודי של צדיק וכנסת ישראל נעשה על ידי משא ומתן. כי כל דבר שבעולם יש בו ניצוצות הקדשה שנפלו בשעת שבירה, ושבירה הוא בחינת אותיות שנשברו ונפלו לכל דבר ודבר מזה העולם. וכל דבר יש לו שעה, וצריך לבוא בשעה זו לאדם זה, שהוא משרש אחד עם אותן הניצוצות שיש בזה הדבר. וכשמוגיע זה הדבר לאדם זה, והוא מקבל חיות מזה הדבר, הינו מהאותיות הנשברים שיש שם, עלידייהו נכללין האותיות הנשברים בזה האדם, בחיות שלו, ונעשה מהם קומה שלמה, ומתפשט בחיות של כל הגוף, ועלידייהו נשלמין האותיות, ויש להם שלמות. וצריך לשהות הדבר אצל זה האדם להשתמש בו, עד שנשפסקין האותיות והניצוצות השוכין לשרשו, ואחר כך יוצא מרשותו לאדם אחר, שהגיע העת שיהיה עליה להאותיות הנשברים, שהם משרש אחד עם האדם האחר, ועליכן יוצא לרשותו. ולפעמים חוזר הדבר ויבא לאותו האדם שיהיה שלו מתחלה, כי מחמת שלא היה לו אז חלקי נפש רוח נשמה אלו, לא היה יכול אז להשלים האותיות אלו, עד עתה שהגיעו לו אלו חלקי נפש רוח נשמה, שעל ידם יכול להשלים אלו האותיות הנשברים. ובין כך, הכרח לשהות אצל אחר. וכשמשלים האותיות אלו, נתוסף לו הארה בנפש רוח נשמה שלו, מחמת הארות אותיות אלו שהגיעו אליו ונשלמו אצלו, ועלידי הארה זו מאיר בשרש נפש רוח נשמה שלו, שהוא בצדיק וכנסת ישראל,

שהם שרשי כל הנשמות כנ"ל. ועלידי ההתנצצות הזאת, נתיחד צדיק ונגנסתי ישראל, הנקראים משא ומתן כנ"ל. ועל שם זה נקרא מקח וממכר, וכל הדברים, וכל המלמד – משא ומתן. כי על ידם נתיחד צדיק ונגנסת ישראל, הנקראים משא ומתן כנ"ל:

ד ודי לשמור הזכרון הנז' צריך לשמור את עצמו שלא יפל לבחינת רע עין, לבחינת מיתת הלב. כי עקר הזכרון תולה בעין, בבחינת (שמות יג): ולזכרון בין עיניו; כי השכחה בא עלידי רע עין, עלידי מיתת הלב, בבחינת (תהלים לא) נשכחתי כמת מלב. כי רע עין ומיתת הלב הם בחינה אחת, כי שורשם העיני בלפא תליא (כשרול"ל ע"ו כה). ועל כן נכל שהיה רע עין, נאמר בו (שמואל"א כה): ומיתת לבו בקרב. ומיתת הלב היא בחינת שכרי לזחות. לב, הוא בחינת לזחות, בבחינת (משלי ג): בתכם על לזח לבך; ושכחה היא עלידי שכרי לזחות, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (ערוכין נד): אלמלא לא נשתכרו לזחות הראשונות לא היתה שכחה בעולם. נמצא, שעקר השכחה, היא עלידי רע עין, שהוא בחינת מיתת הלב, שהיא בחינת שכרי לזחות, שמשם עקר השכחה כנ"ל: ואבשלום, שהיה עינו רעה במלכות אביו, עלידיה נאמר בו מיתת הלב, שנאמר (שמואל"ב יח): ויקה שלשה שבטים ויתקעם בלב אבשלום. ועל כן לא הניח בן זכר (שם ועיין סוטה יא), כי פגם בזכרון, עלידי רע עין כנ"ל. וידוד המלך עליו השלום, ברח אז מפולכותו מפני אבשלום, וקלל אותו שמעי בן גרא. ואמר (שם טז): אולי יראה ה' בעיני. בעיני דיקא, כי מי שרואה שנזפל לרע עין, אם אינו מרגיש בעצמו שייכל לעמוד בזה להנצל מפגם, צריך לברר מפגם. אבל מי שייכל לתקן, אזי צריך לתקן. וצריך לראות מהות בחינת הרע עין, כדי לידע השרש שצריך לתקן על ידו, כי יש כמה בחינות רע עין. ובשנזפל לרע עין של התנשאות, שעינו צרה בהתנשאות של חברו, צריך להכניע בהשרש של התנשאות, הינו בשרש המלכות, שהוא בחינת משיח, והוא שרש המלכות, בבחינת (שמואל"א ב): ויתן עז למלכו וירם קרו משיחו. והוא בחינת טוב עין, בבחינת (שם טז): ופה עינים ומזב ראי, הנאמר בדרך, שהוא משיח:

וזה שאמר אבא שאול: קובר מתים חיותי. כי אבא שאול השתדל לתקן תמיד את הרע עין, הנקרא מיתת כנ"ל. פעם אחת נפתחה מערה מתחתית. מערה – הינו בחינת דבקות, בחינת: כמעט איש וליזת (מלכים"א ז). מתחתית – הינו בחינת אמת. בבחינת (תהלים פח): אמת מארץ תצמח. כי טוב עין הוא וברך (משלי כב), והברכות הם בחינת אמת, כמו שכתוב (ישעיה סה): המתברך בארץ יתברך באלקי אמו; וזה שאמר אבא שאול, שעלידי האמת שלו, נפתחה לו דבקות. ועמדתו בגלגל עינו של מות עד הטמי – הינו מחמת הדבקות. העמדתו עצמו בסכנה לכנס בגלגל עינו של מות, הינו ברע עין, עד שהצרכתי להשתמש בבחינת משיח, כדי להכניע את הרע עין. וזה: עד הטמי, שהוא בחינת: רוח אפינו משיח ה' (איכה ד). וכשחזרתי לאחורי, אמרו לי: עינו של אבשלום היתה – הינו שאבשלום נפל לבחינת הרע עין הזה. וזהו: בשחזרתי לאחורי, הינו אחר התקון, שחזרתי בחינת משיח למקומו, לבחינת אחורי, כי שם שרש המלך המשיח, בבחינת (שח"ש ז): מלך אסור ברהמים, ברהיטי מתיין (תיקון ו דף כא). אסור, הינו בחינת קשר של תפלין, שהיא בחינת אחורי, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (ברכות ז): וראית את אחורי – זה קשר של תפלין. וזה (שמואל"א כה): והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים, הנאמר בדרך, הינו קשר של תפלין. כי תפלין הם בחינת חיים, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (מנחות מד): כל המניח תפלין זוכה לחיים, שנאמר: ה' עליהם יהיו. ועל כן לא אמרו לו שעינו של אבשלום היתה, עד שהזכר לאחוריו. כי אלו היה יודע מקדם מזה, אפשר לא היה מסכן עצמו בליכך לכנס ברע עין בזה, כי הוא סכנה גדולה:

ה וצריך לשמור את העין מבח המדמה, ואפלו מי שהוא טוב עין, צריך לשמור מזה, כמו שאנו רואים, כי אפלו מי שיש לו ראייה ופה יכול למעו, עלידי שרואה מרחוק, ונדמה לו להפך מן האמת. על כן צריך שמירה ותרזה לזה. והבח המדמה בא עלידי לשון הרע, כי בח המדמה הוא בח הפהמיות, כי גם בהמה יש לה זה הבח המדמה. והמוציא דפה הוא נופל לבחמיות, ועל כן נתגבר עליו בח המדמה, שהוא בח הפהמיות. כי מוציא דפה הוא כפיל (משלי י), וכשהדעת נסתלק מפגם, נופל מאהבת השם ויתברך, ונופל לאהבת הפהמיות. בבחינת (הושע ד): כי אתה הדעת מאסת, ואמאסת מפחו לי. כהן, הינו בחינת (ישעיה מא): אברקה אוהבי. בחינת (תהלים קי): אתה כהן, בחינת: וקמץ כהן (ויקרא ח). ואז מתגבר

עליו בח המדמה, שהוא בח הפהמיות, בבחינת (שם בהושע): נדמו עמי מבלי הדעת. נדמו, הינו בח המדמה:

ו וזה הבח המדמה הוא מבקש תמיד כלי לשפן שם, ועליכן הוא מחזיר תמיד לשרות עליפי שונה הלכות. ועליכן, אם הם מחדשים דבר בתורה, הוא חדוש נאה ומתקבל (בלשון אשכנז: גלידה), כי הוא בא מבח המדמה, שהוא מדמה מלכתא למלכתא, אף שהרע שבו הוא יותר מהטוב. ואלו החדושים מוקים לפרנסת, כי עלידי חדושי תורה נבראים שמים וארץ, כמו שכתוב (ישעיה נא): ולאמר לציון עמי אתה – אל תקרי עמי אלא עמי; מה אגא עבדי שמיא וארעא במלולי וכי' (כ"ש כוהר בהקדמה דף ה). ועלידיה באים כל ההשפעות והברכות לעולם, כמו שכתוב (דברים כח): ופתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים וכי'. אף כשהחדושים הם עלידי בח המדמה, אזי נבראין רקיעין ודשא (כוהר שם). ועל ידם בא רעב לעולם. ואף שיש בהם גם כן טוב, שהם דברי תורה, שהם בחינת שבע, אף מהמת שרעה יותר מהטוב, על כן הרע גובר, והטוב נתפסל, בבחינת: ולא נודע כי באו אל קרבנה (בראשית מא), שמתגבר, הם ושלום, בחינת שבע שני הרעב על בחינת שבע שני השבע, שהוא בחינת התגברות הרע על הטוב, עד שאין נפר הטוב מפני הרע, בבחינת: ולא נודע וכי' כנ"ל: ומה שמחזיר הבח המדמה לשרות עליפי שונה הלכות, הוא מפני שהוא נברא בערב-שבת בין השמשות, וקדש עליו היום, ולא נברא לו גוף, כמו שכתוב בזה (בראשית דף מז ומח, ובפרשת תרומה דף קנה): על פסוק: אשר ברא אלקים לעשות, שמבאר שם, שהקלפות שהם בחינת הבח המדמה, נבראו בערב-שבת בין השמשות, וכתוב בה קדש עליו היום, ונשארו רוח בלא גוף וכי' עין שם. ועל כן זה הבח המדמה, שהוא בחינת הקלפות, שהוא רוח בלא גוף, הוא מבקש לעצמו גוף לשרות בו, והולך אצל השוני הלכות, כי הם בוראים הכל בדברי תורתם, על כן הוא הולך ושרה אצלם, כדי שיהיה נברא לו גוף להתלבש בו על ידם: וזה שכתוב (שם בפרשה הנז'): ועל השונות החלום, הינו מה שהחלום שהוא בחינת בח המדמה, השתדלותו לשרות על השונה הלכות. כי נכון הדבר מעם האלקים, וממהר האלקים לעשותו. זה בחינת: אשר ברא אלקים לעשות הנז', שהיה נכון הכל ערב שבת בין השמשות, וקדש היום, ומהר אלקים לעשותו בלא גוף, ומחמת זה הוא מחזיר תמיד לשרות על השונה הלכות כנ"ל: וזה: חלום פרעה אהד הוא (שם), הינו חלום פרעה, שהוא בחינת בח המדמה, כח בטל, כמו שכתוב (שמות ח): תפריעו את העם, הוא בא מאחד, הינו מאהבה, (כי אהד הוא בחינת אהבה, כמבאר במקום אחר). הינו מאהבה נפולה כנ"ל, בחינת: נדמו עמי מבלי הדעת, כי אתה הדעת מאסת וכי', כנ"ל. נמצא, עלידי הסתלקות הדעת, שבא עלידי לשון הרע, שהוא בחינת: מוציא דפה הוא כפיל, דהינו שנסתלק מפגם הדעת, עלידי זה נופל מאהבת השם ויתברך, לאהבת הפהמיות, ואז מתגבר עליו בח המדמה, שהוא בח הפהמיות, ועלידי הבח המדמה, נפגם הזכרון ונופל לשכחה: ועתה בוא וראה, מה טוב ומה נעים עתה קשר כל המקרא הזה: נדמו עמי וכי' הנז'. וזהו: נדמו עמי מבלי הדעת – שעל ידי פגם הדעת, מתגבר בח המדמה כנ"ל. וזהו: כי אתה הדעת מאסת ואמאסת מפחו לי – כי עלידי פגם הדעת, נופל מאהבות דקדשה, שהם בחינת כהן כנ"ל, ואז מתגבר עליו הבח המדמה, בחינת נדמו עמי וכי' כנ"ל. וזהו שפסם שם בפסוק זה, ותשפח תורת אלקיך – ותשפח ודאי, כי עלידי פגם הדעת, שעל ידיה מתגבר הבח המדמה, עלידיה נפגם הזכרון ויבא לשכחה כנ"ל. וזהו: אשפח בניד גם אני – כי עלידי שפגם בזכרון ונופל לשכחה, עלידיה אין לו כן זכר, כמו שמוכא לעיל לענין אבשלום, שלא זכה לבן זכר מחמת זה שפגם בזכרון כנ"ל, וזהו: אשפח בניד גם אני כנ"ל. ועל כן גזר פרעה על הזכרים דיקא, כי פרעה הוא בחינת הבח המדמה, שהוא בח בטל כנ"ל, שהוא מתגבר על הזכרון, שהוא בחינת בן זכר כנ"ל. כי בח המדמה כשמתגבר, הם ושלום, הוא פגם ומבטל, הם ושלום, את הזכרון כנ"ל. וזהו (שמות א): ויצו פרעה וכי' כל הבן הילוד היארה תשליכו – היארה דיקא, כי יאור מצרים זה פישון (כמובא בפירוש"י פ' בראשית), הינו בחינת פי שונה הלכות (וזהו בראשית כו: ובתיקון נה), ששם שורה הבח המדמה כנ"ל. הינו שרצה לפגם הזכרון, שהוא בחינת בן זכר, על ידי הבח המדמה, השורה על פי שונה הלכות כנ"ל:

והתכניע הבח המדמה הוא עלידי בחינת יד, בחינת (הושע יב): ביד הנביאים אדמה. ויד הינו בחינת שמחה, בחינת (דברים יב): ושמחתם בכל משלח ידכם. וזה בחינת כלי וקר שמננניו ביד, שעלידיה שורה

הנבואה על הנביאים, כמו שפתיב (מלכים ב): קחו לי מנגנ וכו'. כי הפלי הוא התאספות הרוח, והוא מערב טוב ורע. **פי יש עצבות רוח**, רוח נבאה, רוח רעה, כנאמר בשואל (שמואל א טו): ובעתתו רוח רעה. **ויש רוח טובה**, כמו שפתיב (תהלים קמג): **רוחה טובה תנחמני בארץ מישור; והוא בחינת רוח נבואה**, רוחה הנבואה. **אף בשהוא מערב טוב ורע**, אינו יכול לקבל נבואות אמת. ועל כן כתוב בשואל (שמואל א יא): **ויתנבא וכו' ויפל ערם**, ופרש רש"י: לשון משגע; **פי היה מערב ברוח שטות**, עצבות רוח. וזה שמנגנ ביד על הפלי הוא מקבץ ומלקט ביד את הרוח טובה, רוח נבואה, מתוך עצבות רוח. **וצריכה להיות יודע נגו, שידע לקבץ וללקט ולמצא חלקי הרוח אחת לאחת, כדי לבנות הנגון**, הינו השמחה, הינו לבנות הרוח טובה, רוח נבואה, שהוא חפה עצבות רוח. **כי צריכה לעלות ולירד בידו על הפלי שמנגו, כדי לבנון השמחה בשלימות**. **וכשהנביא שומע זה הנגון מהיודע נגו, אזי מקבל ממונו רוח נבואה**, שקבץ זה בידו מתוך העצבות רוח. וזה: **ונגן בידו טוב לה** (שם בשמואל א יט) – **וטוב לה דיקא**, שמלקט ומצורה הטוב מתוך הרע. ועקר התקצוצות ונגון הרוח נבואה הוא עלידי חיד, **כי שם פקדונות הרוחות**, כמו שפתיב (תהלים לא): **בידך אפקיד רוחי**, וכמו שפתיב (איוב יב): **אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש**. וזה (שם במלכים): **והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה': נמצא, עלידי שמנגו ביד על הפלי זמר**, עלידיה זמר הרוח טובה מן הרוח רעה, שהיו בחינת רוח נבואה כנ"ל. **וכל זה הוא בחינת הכניעת המדמה, שהוא בחינת הרוח רעה, רוח שטות, שרוצה לפגם ולבלבל את בחינת הרוח טובה, רוח נבואה, והוא נכנע ונתפטל עלידי השמחה הפאה עלידי המנגן ביד כנ"ל**. כי עקר התקצוצות המדמה הוא עלידי עצבות, כי המדמה הוא בחינת עצבות רוח, רוח נבאה, רוח רעה, שהוא מבלבל את הרוח טובה, רוח נבואה, שהוא בחינת זכרון הנ"ל, בחינת לאדפקא מחשבתא בעלמא דאתי תמיה, שכל זה הוא בחינת זכרון כנ"ל. וזה: **אזכרה נגינתי בלילה, עם לכבי אשיחה, ויהפש רוחי**. אם תדקדק במקרא הזה, תמצא שכל המלות האלה בכלם מביאין כל ענין הנ"ל. **אזכרה**, זה בחינת הזכרון הנ"ל, שצריכין לזכר תמיד בעלמא דאתי. וזה בחינת נגינתי, דהינו בחינת הנגון הנ"ל, שהוא בחינת ברור הטוב מן הרע כנ"ל. **כי עלידי בחינת נגון ושמחה, יכולין לזכר עצמו בעולם הבא**. כי שמירת הזכרון הוא עלידי נגון ביד, שהוא בחינת שמחה כנ"ל. וזה: **בלילה, פי עקר ברור הרוח טובה הוא בלילה**, שאו הוא פקדונות הרוחות כנ"ל. וזה: **עם לכבי אשיחה** – **פי עלידי בחינת נגון ושמחה הנ"ל**, עלידיה נשמר הלב מבח המדמה כנ"ל. ואז יכול לשפך לבו כמים לפני ה', שהיו בחינת: **מי צרר מים בשמלה הנ"ל**, בבחינת: **שפכי כמים לבך נכח פני ה'**. וזה: **עם לכבי אשיחה ויהפש רוחי** – **שעלידיה נתעוררין לשיחה עם לבבו מתכילתו הנצחי לעולם הבא**, ויהפש ולבקש למצא הנקודות טובות, **בחינת הרוח טובה שפקרבו, כדי לשוב לחשם ויתברר עלידיה**. פי עקר התשובה הוא, להכניע הרוח רעה, ולברר הרוח טובה, פידיע: וזה בחינת קימה בהצות לילה, כי כנור היה תלוי למעלה מפתחו של דוד, וכיון שהגיע הצות לילה היה מנגן מאליו (כשאר"ל ברכות ג). הינו שבהצות לילה אז נתעורר בחינות הנגון וקדשה הנמשך מבפניו של דוד, שהוא בחינת ברור הרוח טובה וכו' כנ"ל. **ועליון אז הזמן להתגבר בעבודת השם, לקום אז לעסק בעבודת השם, לפרש שיחתו לפניו ויתברר, כי אז עקר הברור עלידי בחינת נגון בכלי הנ"ל**, שהוא בחינת כנור של דוד שמנגן אז כנ"ל. והבן היטב דברים אלו למעשה: זאת התורה נאמרה בשבת הנבנה, ואחר שאמר התורה הזאת אמר: **אני אמרתי עתה איד מוליקין נר הנבנה**, בחינת לאמשכא משח רבות קדשא ולאדלקא בוצינא (וזה בראשית לא, ויקרא ז, שמיני לו, אמור פת, קד, בהעלותך קנד). שכן משחת קדש (שמות ל), שהוא הדעת, פידיע. הינו בחינת הגדלת הדעת הנ"ל שהוא בחינת זכרון הנ"ל, ולא באר יותר:

בחינת רגלי הקדשה המלבשין בזה העולם כנ"ל: וזה: **ויהי מקץ שנתים ימים**. שנתים ימים הוא בחינת מוציא דבה, הנאמר פהם (כמדבר יד): **יום לשנה יום לשנה**; שעל ידם נתקלקל ונפגם בחינת אהבה וקדשה, שהוא בחינת: **וקמץ הבחן כנ"ל**. וזה: **מקץ** – שהוא בחינת פגם ה"קמץ". **ופרעה חלם** – הינו הכח המדמה כנ"ל. **והנה עמד על היאר** – היאר זה פישון, הינו בחינת פי שונה הלכות, שמתגבר עליהם הכח המדמה כנ"ל. **והנה מן היאר וכו'** – הינו שעל ידם בא שבע שני שבע ושבע שני רעב, הינו טוב ורע כנ"ל. והרע מתרבה וגובר על הטוב, בבחינת: **ולא נודע פי באו אל קרבנה**. ותקונו הוא יוסף, בבחינת (בראשית ל): **אסף אלקים את הרפתי**; שהוא ממתיק את הרע, שהוא בחינת הרעב, בבחינת (יחזקאל לו): **אשר לא תקחו עוד הרפת רעב בגוים**. והוא בחינת: **אסף רוח וכו'**, בחינת (בראשית מא): **איש אשר רוח אלקים בו**. וזה שנאמר בו, (שם מו): **ויוסף ישית ידו על עיניו** – שעלידי חיד, נשמר העיון מבח המדמה כנ"ל: **עין פסקא** (משפטים דף צה). מה שדרש על פסוק: **ה' אלקי גדלת מאד וכו'**:

וזה בחינת: (תהלים עז): **אזכרה נגינתי בלילה עם לכבי אשיחה ויהפש רוחי**. בלילה, שאו הוא פקדונות הרוחות, בחינת: **בידך אפקיד רוחי הנ"ל**, אזי הזמן לקבץ הרוח טובה מתוך הרוח רעה. הינו שאו עקר הזמן של ההתבודדות, להתבודד בינו לבין קונו, ולפרש שיחתו לפני השם ויתברר, לשיח עם לבבו, ולהפש הרוח טובה, דהינו הנקודות טובות שיש בו ענין, לבררם מתוך הרוח רעה. שהיו בחינת נגון הנ"ל, שעלידיה נשמר הזכרון כנ"ל. דהינו שעלידיה זוכר תכליתו האחרון לעולם הבא, ולהשב תמיד על סופו ולאדפקא מחשבתא בעלמא דאתי תמיה, שכל זה הוא בחינת זכרון כנ"ל. וזה: **אזכרה נגינתי בלילה, עם לכבי אשיחה, ויהפש רוחי**. אם תדקדק במקרא הזה, תמצא שכל המלות האלה בכלם מביאין כל ענין הנ"ל. **אזכרה**, זה בחינת הזכרון הנ"ל, שצריכין לזכר תמיד בעלמא דאתי. וזה בחינת נגינתי, דהינו בחינת הנגון הנ"ל, שהוא בחינת ברור הטוב מן הרע כנ"ל. **כי עלידי בחינת נגון ושמחה, יכולין לזכר עצמו בעולם הבא**. כי שמירת הזכרון הוא עלידי נגון ביד, שהוא בחינת שמחה כנ"ל. וזה: **בלילה, פי עקר ברור הרוח טובה הוא בלילה**, שאו הוא פקדונות הרוחות כנ"ל. וזה: **עם לכבי אשיחה** – **פי עלידי בחינת נגון ושמחה הנ"ל**, עלידיה נשמר הלב מבח המדמה כנ"ל. ואז יכול לשפך לבו כמים לפני ה', שהיו בחינת: **מי צרר מים בשמלה הנ"ל**, בבחינת: **שפכי כמים לבך נכח פני ה'**. וזה: **עם לכבי אשיחה ויהפש רוחי** – **שעלידיה נתעוררין לשיחה עם לבבו מתכילתו הנצחי לעולם הבא**, ויהפש ולבקש למצא הנקודות טובות, **בחינת הרוח טובה שפקרבו, כדי לשוב לחשם ויתברר עלידיה**. פי עקר התשובה הוא, להכניע הרוח רעה, ולברר הרוח טובה, פידיע: וזה בחינת קימה בהצות לילה, כי כנור היה תלוי למעלה מפתחו של דוד, וכיון שהגיע הצות לילה היה מנגן מאליו (כשאר"ל ברכות ג). הינו שבהצות לילה אז נתעורר בחינות הנגון וקדשה הנמשך מבפניו של דוד, שהוא בחינת ברור הרוח טובה וכו' כנ"ל. **ועליון אז הזמן להתגבר בעבודת השם, לקום אז לעסק בעבודת השם, לפרש שיחתו לפניו ויתברר, כי אז עקר הברור עלידי בחינת נגון בכלי הנ"ל**, שהוא בחינת כנור של דוד שמנגן אז כנ"ל. והבן היטב דברים אלו למעשה: זאת התורה נאמרה בשבת הנבנה, ואחר שאמר התורה הזאת אמר: **אני אמרתי עתה איד מוליקין נר הנבנה**, בחינת לאמשכא משח רבות קדשא ולאדלקא בוצינא (וזה בראשית לא, ויקרא ז, שמיני לו, אמור פת, קד, בהעלותך קנד). שכן משחת קדש (שמות ל), שהוא הדעת, פידיע. הינו בחינת הגדלת הדעת הנ"ל שהוא בחינת זכרון הנ"ל, ולא באר יותר:

שנד לעיל: **מי אסף רוח בהפניו מי צרר מים בשמלה וכו' כנ"ל**. וזה, (תהלים קמו): **ישב רוחו וילז מים**. עלידי ישב רוחו, שמלקט ומאסף הרוח בידו, עלידיה וילז מים, בחינת: **מי צרר מים**, שהוא בחינת הלב, בחינת: **שפכי כמים לבך**, כנ"ל, עין שם:

כלל הענין הוא, מה שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (פסחים סו, נדה יט): **אין אדם דין גזרה שוה מעצמו, פי יכול להיות שהוא דין גזרה שוה מעצמו, והוא מבח המדמה, שמדמה מלתא למלתא כנ"ל**. עין שם. על כן אסור לדון גזרה שוה, הינו לדמות מלתא למלתא, מעצמו. אלא אם כן קבלה מרבו, ורבו מרבו, עד משה רבנו עליו השלום, מפי הגבורה, כדי להנצל מבח המדמה, והבן:

רעיא מהימנא

ציצית פקודא דא איהו לאדברא כל פקודי אורייתא בנינה כמה דאת אמר וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות יי ועשיתם אתם דא איהו סימנא דמלכא לאדברא ולמעבדא. ציצית מצווה זו היא לזכור כל מצוות התורה בזכותה, כמו שנאמר וראיתם אתו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אתם, והנה זכרון המצוות הוא זכרון עולם הבא, כי המצוות נמשכות משם והם לבוש העולם הבא בחינת כסא הכבוד (רבי יוחנן קרא למאנא מכבדוהא) והתכלת שבציצית הדומה לים וים לשמים ושמים לכסא הכבוד, זה בחינת מדמה מילתא למילתא דקדושא, על ידי שנשמר מלשון הרע ועין הרע, כי הציצית הוא סימן וציון לעולם הבא לזכור המלך, כי המלך בעצמו נתן סימן זה בצמצום ולבוש של הציצית בכדי לזכור כי הוא מביט ומציין עלינו בהשגחה פרמית מאור אין סוף ועד לנקודת המרכז של עולם הזה ברמזי וסימני מחשבה דיבור ומעשה שבכל יום, שעל ידי זאת הידיעה המגלה מלכותו וממשלתו, על ידי זה נותן בנו כוח לעשות רצונו, בחינת סימנא דמלכא לאדברא ולמעבדא. כי הציצית כנ"ל היא סימן ורמז למצוות והמצוות הם סימן ורמז לעולם הבא כנ"ל, שעל ידי שזוכר בעולם הבא, בחינת לאדברא, מה שזוכר שעולם הבא מנהיג עולם הזה בכל רגע בפרמיות, שהוא בחינת התגלות המלכות, על ידי זה ולמעבדא, כי מקבל אמונה במלכותו ומקבל כוח לעשות רצון המלך.

פתיב (שמות כח) ועשית ציץ זהב, וזה אוקימנא רזא דציץ לאתעטרא ביה פקנא רבא. וזה איהו ציץ, לאסתכלא ביה עיניו, דאיהו סימן דעלמא עלאה, דאתעטר ביה פקנא רבא. כתוב ועשית ציץ זהב, העמרנו לימוד סוד הציץ לעטר בו את הכהן הגדול, כי הכהן הגדול הוא בחינת חסד בחינת צד הזכות ונקודות טובות שמוצא בחצות הלילה שעל ידי זה נעשה ניגון וזכרון עולם הבא, מקום פקדון הנשמות, כי הציץ הוא בחינת ההכטה וההשגחה בעינא פקחא ברחמים על כל ישראל בכללות ובפרמיות. ואנו צריכים להביט בו שהוא מביט בנו ובנקודות הטובות שבנו אשר הינן יקרות בעיניו והוא מרמז לנו באהבתו בכל יום שנתקרב עליו ונביט ברמזים ובנקודות הטובות וזהו ציץ להסתכל בו עינים אשר הוא סימן לעולם העליון עולם הבא אשר בעולם הבא מתעטר בו הכהן הגדול איש חסד, כי הוא מקיף לראשו ומאיר בו תמיד זכרון עולם הבא, עולם מקום פקדון הנשמות והנקודות טובות של כל ישראל ואיך ה' יתברך מציין ומשגיח ומעריך כל נקודה טובה שבכל אחד ואחד.

ובנין פה אסתכלותא דיליה מכפרא על עזות פנים, דלא קיימא לקמיה, אלא פנים דקשוט, רזא דכל אינון פנים עלאין, דאינון פנים דקשוט, פנים דאמת. דכלילין באמת דיעקב. ומפני כך שיש ככה הכהן לראות הטוב שבכל יהודי ויש בו כוח לאסוף הנקודות הטובות לכן הסתכלותו מכפרת על עזות פנים של מי שאינו מכיר באדון הכל ובצדיקו ובעולם האמת, שמשם השגתם של הצדיקים, והוא מעיז פנים כנגדם ככסילתו. אך אין בעל חוב מעיז פנים לפני בעל חוב ששולט הכהן על זה החוב בעזות פנים דקדושה, ומבטל החוב, על ידי שמאיר בו זכותו, כי זה הכהן איש חסד לא עומדים לפניו אלא רק פנים של אמת של אלו שמאיר בהם עולם הבא, עולם האמת שזאת האמת היא הנקודות טובות שהם חלקי נשמות ישראל שיש בכל אחד ואחד, שעל ידי זה האמת זוכים לדבקות, כמוכא בתורה שם על אבא שאול עיין שם, וסוד כל אלו הפנים העליונות של הצדיקים הדבקים בה, בזכרון עולם האמת על ידי האמת שבהם. וכן מה שמאירים גם לרחוקים הזכות והטוב שבהם לבטל חובם ועזותם כנ"ל, אלו הפנים של אמת מושרשים באמת של יעקב שורש עי' נפשות ישראל הכלולים בו שהוא ביחס אליהם בבחינת מקום פקדון הנפשות בעולם הבא.

ציצית איהו נוקבא, רזא דעלמא תתאה. אסתכלותא לאדברא. ציץ דבר, ציצית נוקבא, וזה לכל בר נש. ציץ לכהנא. ציצית היא בחינת נוקבא בחינת חסרון, בחינת דין, בחינת צמצום, בחינת סוד עולם התחתון שהוא לבוש לעולם האמת עד לנקודת המרכז של עולם הגשמי הזה שבו מקום הבחירה על ידי צמצום האור כדי לזכות לבחירה לראות ולזכור בעולם הבא לדעת כי ה' יתברך מציין עליו ומשגיח עליו. והציץ הוא הסתכלות הזכר שהוא הסתכלות וההשגחה מעולם הבא שממנו נשלח הזכרון וההשפעה

של הרמזים, כי ציץ זכר וציצית נקבה. וזהו לכל אדם שהוא מושגח על ידי הציץ בחינת זכר ובבחירתו לראות זו ההצצה על ידי שמציין לראות את הקדוש ברוך הוא, בבחינת וראיתם אותו הנאמר בציצית. ועיקר כוח הידיעה שה' מציין עלינו הוא על ידי הצדיקים דייקא בבחינת פהו המאירים בנו הנקודות טובות שהוא בעצמו התעוררות מלמעלה להשגיח עלינו מהעולם הבא להמשיך בנו אלקות של נקודות טובות.

ותנין, אסור לאסתכלא בשכינתא, והנה הרי למרנו, אסור להסתכל בשכינה בעת שהיא באה ומתגלה ללא התעוררות שלנו כי הוא בחינת ריבוי אור המכלה.

בנין פה אית תכלא, בנין דתכלא, איהו פרסייא לבית דוד, ותקונא דיליה. ולכן יש בציצית תכלת מפני שתכלת הוא בחינת כסא לבית דוד, בחינת כסא דין כמוכא לקמן, שהוא בחינת כסיו וצמצום בחינת דין, שהוא צמצום בשביל בית דוד שהיא המלכות, כי צמצום אור אין סוף היה כדי שתתגלה המלכות, ועיקר התקון שלה, של מלכות דוד הוא דייקא ע"י הצמצום בעצמו, שמשם כוח הבחירה, ועיקר הבחירה היא ביראת שמים לראות ה' רואה אותי כנ"ל וכן ועל ידי ראות הטוב עיין, לראות בתוך הצמצום בבחירתו הטובה את הנקודות טובות, שהם בחינת עולם הבא, המלבוש בזה העולם שזהו בעצמו גם כן יראת שמים לזכור בעולם הבא. כי אלו הנקודות טובות הם בחינת התעוררות שלנו בבחינת הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, המביאה למעשים טובים שאחרי עשייתם יש לנו להתבונן וללקט כל הנקודות טובות בראיה טובה על עצמנו.

ודא איהו דחלא מן קדם יי לדחלא משהוא אחר. וזהו היראה מלפני ה' להיות ירא מאותו מקום שהוא עולם הבא, לזכור בעולם הבא שהוא התכלית (תכלת) והסוף, כי הזוכר בעולם הבא יודע כי יש השגחה וממליא שכן ועונש, ומשם תחילת יראתו. ועל ידי יראתו וידיעתו כי העולם אינו הפקר ועתיד לתת את הדין, על ידי זה מתעורר לטוב.

ועל דא וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות יי, וזה פרסייא דיינין פה דיני נפשות, כמה דאוקמוהו, דכל גוונין טבין לחלמא, פר תכלא, דאיהו פרסייא דסליק בדינא דנפשות. ועל זה נאמר וראיתם אותו שנראה כי הקב"ה מציין עלינו מהעולם הבא ועל ידי זה נזכור בעולם הבא ונזכור לקיים את כל מצוות ה', וזהו כסא הכבוד שהוא עולם הבא ומקום פקדון הנשמות, אשר הרקיע והים והתכלת דומים לו, מדרגה אחר מדרגה, לבוש אחר לבוש בצמצום עד לנקודות מרכז העולם הזה במחשבה דיבור ומעשה כנ"ל והוא כסא שדיני בו דיני נפשות, לעשות חשבון הנפשות, זכותם וחובתם כמו שנעשה בעת עליית הנשמה בכל לילה. וכמו שהעמידו שכל הגוונים טובים לחלום חוץ מתכלת שהוא כסא שעולה בדיני הנפשות. כי חלום שהוא המדמה, כל גוונים טובים בו שהם הנקודות טובות שיש בחלום המעורב טוב ורע, מלבד כאשר המדמה מראה התכלת בבחינת צמצום יותר מדי עד שאין נראים הנקודות טובות רק שחרות הלילה הגובר בחצות, מרם מציאת הנקודות טובות וזה בעת שהנפשות עולות למקום פקדונם בדין בעת השינה לתת דין וחשבון על מעשיהם שבאותו היום והחלום כפי מעשיו ובעת שהולם על התכלת אולי בא לרמז לו שאינו זוכר בעולם הבא המרמז בתכלת אלא נשאר רק בחיצוניות וברגלין בלי להבין הרמזים שברגלי הקדושה כי היה ראוי שיראה בחלום איך התכלת מרמז על הים אשר מרמז דומה לרקיע והרמז דומה לכסא הכסוד שורש נשמתו. ואם יקבל מוסר החלום שדין עליו מפני שלא זוכר בעולם הבא אולי יבין הרמז ויתעורר על ידי זה דייקא ויטיב חולמו בפרושו הטוב.

פתיב ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת. ונתנו על הכנף לא פתיב, אלא ונתנו על ציצית. וזה איהו דחפי על שאר החוטים. כתוב ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת. ונתנו על הכנף פתיל לא כתוב אלא ונתנו על הציצית להדגיש לך שפתיל התכלת הוא מחפה על שאר החוטים של הציצית, כי הציצית כאמור היא בחינת נקבה בחינת הסתכלות שלנו כלפי ה' המציין עלינו והתכלת הוא המעורר אותנו להציץ לכיוון הקב"ה מפני שמזכיר לנו התכלית בחינת עולם הבא, כי בו הוא נרמז כאמור. כי התכלת הוא בחינת עטרה וחופה ומקיף לעולם הזה, שבו בעולם העשייה בפועל נמשכים הרמזים, כי התכלת שהוא בחינת תכלית בחינת עולם הבא החופה והמקיף, ממנו נמשכים רמזי ההצצה, שהם שאר החוטים. ועוד יש לדייק כי התכלת

לא נמצא על הכנף וההסתרה, בחינת לא יכנף עוד מוריד, אלא יש להתבונן שהתכלת, שהוא עולם הבא, נמצא חופה ומרומזו בציציות, לומר לך שעולם הבא נוכח ומגולה ולא מתכנף, למי שהמדמה שלו מבורר להבין הרמוזים. בחינת עולמך תראה בחיך. שרואה בחייו הטוב של נשמתו אשר בעולם הבא הנמצא כאן ועכשיו בעולם הזה כגופו דיבורו ומחשבתו.

וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וְזִכְרְתֶם, וְכִתִּיב, (דברים כה) זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עִמָּלְךָ. מֵאֵי טַעְמָא דָּא. – ועל ידי פתיל התכלת שהוא לבוש עולם הבא בעולם הזה, נאמר **וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וְזִכְרְתֶם** כי בהביטתכם כלפי מעלה לשעבד רצונכם לאביכם שבשמים על ידי זה תזכו לזכרון דקדושה לזכור בעולם הבא ולהמשיך שפע עולם הבא שהוא בחינת זכר, והוא מעורר הגזרה שווה בחינת מדמה מילתא למילתא, אשר קבלה רשבי" מרבו רעיא מהימנא וזאת הגזרה שווה אשר בפסוק זכור את אשר עשה לך עמלק, כי זכרון עולם הבא יזכיר לך מלחמת עמלק, כאשר משה הרים ידו לשמים לזכור עולם הבא והיו בני ישראל משעבדים לבם לאביהם כנ"ל היו נוצחים המלחמה על ידי ידיו של משה בחינת ביד הנביאים אדמה בחינת בידך אפקיד רוחי, שהוא בחינת זכרון עולם הבא, שבהרמת ידיו אסף הנקודות טובות של עם ישראל והעלה אותם לשורשם מקום פקדון הנשמות שעל ידי זה נכנע עמלק שהוא כנגד הזכרון כי הוא בחינת שכחת עולם הבא שהוא בחינת לא ירא אלוקים. ומה טעם נאמר בשני הפסוקים זכירה כגזרה שווה?

אֵלֶּא לְבָרָא דְפְרִיזֵי גְדָרָא, וְנִשְׁכִּיחַ פְּלָכָא. כַּל זִמְנָא דְאֲבִיזֵי בְעֵי לְאוֹרְכָא לְבָרִיחַ, תָּוּחַ אֲמַר תְּוִי דְבִירֵי כִּד נְשִׁיף לָךְ פְּלָכָא. אוֹף הָכָא וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וְזִכְרְתֶם, דָּא אִיהוּ אֲתָר דְפְלָקִין נְשָׁמְתִין לְמִידָן. – והנה רשבי" המתקשר לנשמות משה רבינו, אשר בעולם הבא עולם הנשמות, מבאר לנו הגזרה שווה גם כן על ידי בחינת מדמה דקדושה, הוא המשל שהוא לבוש לנמשל, כשם שהעולם הזה הוא לבוש ונמשל לעולם הבא והמבין רמזי עולם הזה משיג גם הנמשל וזוכה לזכרון עולם הבא. והנה אומר רשבי" משל הוא **לבן שפרץ גדר אביו המלך ובא בלב ונשכו.** ומעתה כל זמן שאביו רוצה להוכיח בנו על מעשיו להרחיקו מן הרע, אומר לו **הוי זכור כאשר נשך אותך הכלב.** כך נמשל וראיתם אותו וזכרתם, מה שמביט בתכלת ורואה אותה הוא להזכר בעולם הבא שהוא מקום פקדון הנשמות בלילה אשר עולות לשם להשפט על מעשיהם שביים ואם זוכה לפני השינה לזכור לפני מי עתיד לתת דין וחשבון אזי יברר הטוב מן הרע ויאסוף הנקודות טובות בעצמו, שהוא בחינת התעוררות התשובה מאחכה, אך גם מיראה כי זוכר גם בחשבון נפשו את עשה לו עמלק במשך היום להשכיח התכלית ועתה איך יעמוד לפני המלך אחרי שהכלב נשכו אחרי שפרץ גדר המלך.

בְּגוֹזָא דָּא. – שוב רשבי" מדמה מילתא למילתא לומר בעין גוון זה שאמרנו על זכרון הציצית ומשל הכלב הנושך כך דומה הדבר למטה נחש הנחשת.

(במדבר כה) וְהָיָה כָּל הַנְּשׂוּף וְרָאָה אוֹתוֹ וְחָי, אֵלֶּא כִּד פְּלִיק לְעֵינָיו, וְחָמֵי דִּיקְנָא וְהָוֵא דְנִשְׁפִי לִיה, תָּוּחַ דְחִיל, וְצִלֵי קָרִם וְי, וְהָוֵא יָדַע דְאִיהוּ עוֹנֵשָׁא דְחֵיבִיבֵיא. כַּל זִמְנָא דְבָרָא חָמֵי רִצּוּעָה דְאֲבִי, דְחִיל מֵאֲבִי. אֲשֶׁתִּיב מְרִצּוּעָה, אֲשֶׁתִּיב מִפְּלָא. מֵאֵן גְּרִים לִיה לְאֲשֶׁתִּיבָא. הָוֵא חָמֵי בְעֵינָיו הָוֵא רִצּוּעָה, הָוֵא רִצּוּעָה גְרִים לִיה לְאֲשֶׁתִּיבָא. וְעַל דָּא וְרָאָה אוֹתוֹ וְחָי, חָמֵי רִצּוּעָה דְאֲלֵי לִיה, וְאִיהוּ עֲבִיד לִיה לְאֲשֶׁתִּיבָא. אוֹף הָכָא וְרֵאִיתֶם אוֹתוֹ וְזִכְרְתֶם, וְעֲשִׂיתֶם וְדָא. יָאֵי לָאו, הָא רִצּוּעָה, דְהָא יָגְרוּם לְכוּן, לְמַחֲוֵי תְבִין לְפִיִּלְהֵנָא דִּילֵי תְדִיר, וְכִדִּין וְעֲשִׂיתֶם. – והיה כל הנשך ורואה אתו וחי. מדוע גרם מטה זה לחיים, אלא כאשר נתנו עיניהם, בחינת עין טובה, הפך עין רעה בחינת שכחה ומתת הלב. וראה דיוקן הנחש, כי דיוקן הוא גם בחינת דמיון לדבר האמתי כשם שעולם הזה הוא דיוקן לעולם הבא. וכאשר ראה במדמה דקדושה נחש הנחשת שבוא שורש הטוב בעולם הבא שממנו נמשך הנחש בשביל הבחירה כדי שתגבר עליו ונאסוף נקודות טובות. וכאשר ראה כל זאת וזכר בנחש שהכישו מיד היה ירא והתפלל לפני ה' כי היה יודע בברור כי ישנה השגחה בגם בענין הניסיון שנשלח לכל אחד בכל יום ויום וישנו שכר ועונש כפי העמידה בניסיון, וידע שהוא עונש החייבים אשר נתונים ביד הנחש, שהוא בעצמו עונשם מה נשכם. ויש לרמוז כי עונש הוא לשון נשיה ושכחה, כי החייב בעברותיו מה שמרגיש רחוק ואינו זוכר עולם הבא זהו בעצמו עונשו שהעניש עצמו במעשיו. והנה כל זמן שהבן רואה רצועת אביו שהוא פתיל התכלת המזכיר כסא הדין שבעולם הבא, עולם האמת, אשר שם הגן עדן המאיר הנקודות טובות ושם גהנום הכושה על המעשים הרעים. נמצא שהרצועה

שהיא בחינת זכרון היא גזרמת לו להנצל מכאן ולהבא, שהוא בחינת תשובת המשקל, שעל ידי התשובה מתרפא ונעשה חי וזוכר, הפך מתת הלב. ועל ידי זה רואה אותו בחינת וראיתם אותו (גזרה שווה) וחי בלב, בזכרון עולם הבא כראוי. והוא רואה הרצועה שהכתה אותו שהוא עמלק כנ"ל ורואה זו פועלת בו להצילו. כמו כן מדמה רשבי" כנ"ל מילתא למילתא, וראיתם אותו את הפתיל תכלת וזכרתם את עשה עשה לך עמלק ועשיתם ודאי, והמעשים טובים הם בחינת תשובה על ידי הזכרון כנ"ל מעשים באמונה ודאית בחינת ודאי. ואם לאו שתזכרו בעצמכם לראות הטוב ולבררו מן הרע שהוא עמלק, אזי ח"ו אותה רצועה שהוא עמלק, היא שתגרום לכם להיות חוזרים לעבודתי באופן תדיר כבחינת תשובה שלמה בחינת ולא ישוב עוד לכסלה, היא כסילות ובהמיות הלב השוכה. כי נפילתכם ביד רצועת עמלק תהיה בחינת ירידה לצורך עליה, בחינת אם חוזרים בתשובה מוטב (על ידי נקודות טובות) ואם לאו מעמיד אני עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן זרע עמלק החוזרים בתשובה, ואז יתקיים בכם ועשיתם. שתעשו בשלמות רצון ה' אשר התגלה בתורת משה, אשר נתנה לנו מתנה מעולם הבא.

וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם, וְיָמַנְעוּ מִכֶּזֶן בִּישׁוֹן אֲרַחֵן אַחֲרֵינֵי, וְדָא, לֹא תִתְּרוּ, וְלֹא תַעֲבְדוּ בִישׁוֹן. וְעַל דָּא פְּלָקָא גּוֹזֵן תְּכַלָּא. דָּא תְּכַלָּת, דְּמֵינָא לְכַסָּא הַכְּבוֹד, מַה כַּסָּא הַכְּבוֹד, עֲבִיד לְבַר נֶשׁ לְמַחֲוֵי לְאֲרַחָא דְּמִישׁוֹר, לְדַכְּלָא לִיה. אוֹף הָאֵי תְּכַלָּת, עֲבִיד לְבַר נֶשׁ לְמַחֲוֵי בְּאֲרַחַּ מִישׁוֹר, וְדָא דְכַלָּא אֵיט דְּחֵלָא מֵהָאֵי אֲתָר, לְמַחֲוֵי בְּמִישׁוֹר. – וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם לְהַתְּבוֹנֵן כְּמַחֲשַׁבּוֹת הַלֵּב, מִקּוּם הַשְּׁכַחָה וְהַמְיִתָּה, מִקּוּם הַדְּמִיוֹן הַמְשַׁכֵּחַ וְזִכְרוֹן עוֹלָם הַבָּא, שֶׁעַל שֶׁלֹּא תִתְּרוּ עַל יְדֵי זֶה יִמְנַעוּ מִמְכֶם מַעֲשִׂים רַעִים וְדַרְכֵיב אַחֲרוֹת שֶׁל הַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַמְיִנּוֹת בְּחִינַת אַחַר הַמְסַתֵּיר בְּחִינַת אַחַד בְּחִינַת הַשְּׁגַחָה. וְדָאֵי הֵיא וְדָאוֹת הָאֲמוּנָה כְּנ"ל שֶׁעַל יְדֵי בְּרוּר הַמְדוּמָה, עַל יְדֵי בְּרוּר הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת לְהַסְתַּכֵּל בְּעֵינַי טוֹבָה עַל עֲצֻמְךָ וְהַסּוֹבְבִים אוֹתְךָ וְעַל הַמְצִיאוֹת הַבָּאָה לְרַמּוֹ הַתְּקַרְבוֹת וְלֹא הַתְּרַחֲקוֹת. וְעַל יְדֵי זֶה וְדָאֵי לֹא תִתְּרוּ בְּהַסְתַּכְלוֹת לֹא נְכוּנָה וּמְיֻלָּא לֹא תַעֲשׂוּ דְבָרִים לֹא טוֹבִים. וְעַל זֶה עוֹלָה גּוֹזֵן תְּכַלָּת עַל הַצִּיצִית לְעוֹרֵר הַמְדוּמָה דְּקָדוּשָׁה בְּחִינַת תְּכַלָּת דוּמָה לִים יֵם לְרַקִּיעַ רַקִּיעַ לְכַסָּא הַכְּבוֹד כְּנ"ל. וְזֶהוּ שֶׁתְּכַלָּת דוּמָה לְכַסָּא הַכְּבוֹד וְזֶה דְּמִיוֹנוֹ? מַה כַּסָּא הַכְּבוֹד גּוֹרֵם לְאֲדָם לְלַכֵּת בְּבִדְרָךְ יִשְׂרָאֵל כִּי נִזְכַּר בְּמִידַת הַמְשַׁפֵּט וְהַהֲשַׁחָה שֶׁל שָׂכָר וְעוֹנֵשׁ וְזֶהוּ הַמְבִיאוֹ לִידֵי זִיכּוֹר וְבְּרוּר הַמְדוּמָה וְלִכְבוֹ הוֹךְ וְחָסִי. כִּי הוּא תְּכַלָּת שְׁבַצִּיצִית שֶׁהוּא רִמּוֹז וּמְשַׁל לְזֹאת הַהֲשַׁחָה שֶׁל הַתְּלַבְּשוֹת עוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי גַם הוּא גּוֹרֵם לְאֲדָם לְלַכֵּת בְּדִרְךְ יִשְׂרָאֵל, וְדָאֵי בְּכִרְיוֹת הַדַּעַת וְסִילּוֹק דְּמִיוֹנוֹת הַשְּׁוּאָה, יֵשׁ לְכוּלָם לְחִיּוֹת יְרֵאִים מֵאוֹתוֹ מִקּוּם שֶׁל תְּכַלָּת וְהַסּוֹף וְהַתְּכַלִּית, הוּא יוֹם הַמְיִתָּה וְעַלִּיהָ לְעוֹלָם הַבָּא. מִקּוּם כַּסָּא הַכְּבוֹד הָאֱלוֹקִי, הַפֶּךְ כְּבוֹד הַמְדוּמָה, אֲשֶׁר תְּכַלָּת הוּא הַגּוֹרָה לִירָאָה וְגוֹרֵם לְלַכֵּת בְּדִרְךְ הַיִּשְׂרָאֵל הַעוֹלָה לְלֹא הַמְיָה לְצַדִּי הַדְּמִיוֹנוֹת הַמְעוֹרְבִים טוֹב וְרַע, אֲלֵא יִשְׂרָאֵל לְאֲמַת עוֹלָם הַבָּא עוֹלָם הַנְּשַׁמּוֹת עוֹלָם זְכוֹרֵן הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת.

כְּתִיב (ישעיה כה) מִקְּנַף הָאֲרִיזִי זְמִירוֹת שְׁמַעְנוּ צְפִי לְצִדִּיק וְאֹמַר רְזִי לִי וְגו'. מִקְּנַף הָאֲרִיזִי, דָּא כְּנַף דְּצִיצִיּוֹת, דְּאִיהוּ כְּנַף הָאֲרִיזִי. – כְּתִיב מִקְּנַף הָאֲרִיזִי וכו', כְּנַף הָאֲרִיזִי הוּא בְּחִינַת לְבוֹשׁ וְהַסְתֵּרָה שֶׁל אוֹר אֵין סוּף, בְּחִינַת הַפֶּךְ לֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיד. וְהֵנָּה בְּכַנְף הַצִּיצִית שֶׁהוּא הַלְּבַשֶׁת הַדִּיבּוּר שֶׁל אוֹר אֵין סוּף בְּרַמּוּזִים, בְּבַחֲנֵינַת צִמְצוּם, עַד לְהַשְּׁגָחָה נִסְתַּרְתַּת בְּחִינַת כְּנַף, בְּעוֹלָם הַעֲשִׂיָה הַגְּשָׁמִי, בְּחִינַת אֲרִיזִי. שֶׁם זְמִירוֹת שֶׁהֵם נִיגוּנִים שֶׁל הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת, שְׁמַעְנוּ, שְׁאֵלוּ הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת הַמַּתְּחַבְּרוֹת יַחַדְיו לְנִיגוֹן וְזִמְרָה, הֵם בְּחִינַת זְכוֹרֵן עוֹלָם הַבָּא הַמְלוּבֵשׁ בְּנִיגוֹן, שְׁמֵשׁ הַרוּחַ טוֹבָה רוּחַ נְכוּאָה. וְזֶהוּ כִּי זְמִירוֹת הוּא אוֹתִיוֹת רַמְיּוֹזוֹת כִּי הוּא בְּחִינַת מַה שְׁמַרְמֹז לְכָל אַחַד לְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו. וְכַפְרָט כֹּאשֶׁר מֵאִיר כִּי הַנְּקוּדָה טוֹבָה שְׁבוּ. וְהֵנָּה הַצִּיצִית בְּעִצְמָה הֵיא בְּחִינַת הַרְמִיּוֹזוֹת לְהַמּוֹן הַעֵם כְּמוֹבֵא שֶׁם, בְּחִינַת מֵאֵד, בְּחִינַת צִמְצוּם וְלְבוֹשׁ.

זְמִירוֹת שְׁמַעְנוּ, אֵלֵין שְׁאֵר חוּטִין, דְּנִפְקִין וְתִלְיִין מֵאֲתָר עֲלָאָה, גוֹ אֵינִין שְׁבִילִין עֲלָאִין, דְּנִפְקִין מִחֻמְקָה עֲלָאָה. – זְמִירוֹת אֵלוּ הַרְמִיּוֹזוֹת אֲשֶׁר שְׁמַעְנוּ כְּנ"ל הַמְלוּבֵשׁ בְּהֵם הַנִּיגוֹן שֶׁל עוֹלָם הַבָּא. וְהוּא מְצַמְצֵם בְּאֵלוּ שְׁאֵר הַחוּטִים שֶׁל הַצִּיצִית כְּנ"ל. וְגַם בְּמִצִּיאוֹת עֲצֻמָּה. כִּי זְכוֹרֵן עוֹלָם הַבָּא כְּלָלִיוֹת הוּא בְּחִינַת תְּכַלָּת שְׁבַצִּיצִית וְהוּמִירוֹת הֵם בְּחִינַת חוּטֵי הַלְּבָן, הַיּוֹצֵאִים וּמַתְּגַלִּים בְּחִינַת מַחֲשָׁבָה דִּיבּוּר וּמַעֲשָׂה, שְׁמוּזִין לְכָל אַחַד רַמְיּוֹזוֹת. וְאֵלוּ הַחוּטִים תְּלוּים וְקִשּׁוּרִים בְּשׁוֹרְשָׁם וְנִמְשָׁכִים מִשֶׁם מִמְּקוֹם הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא עוֹלָם הַבָּא, דִּרְךְ אוֹתָם שְׁבִילִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל הַסְּפִירוֹת, לְבוֹשׁ אַחַר לְבוֹשׁ, עַד לְעוֹלָם הַעֲשִׂיָה וְיוֹצֵאִים מִמְּקוֹרָם שֶׁהֵיא הַחֻמְקָה הַעֲלִיוֹנָה

של הקב"ה בהנהגתו את בריתו בהשגחה פרטית במחשבה דיבור ומעשה להתחזק ולהבין הרמוזים כדי להגיע לתכלית.

צבי לצדיק, דא צדיק חי העולמים, דאינון הויטין אינון שפירי דיליה, דהא מניה נפקין, וכל הויטא בלילא בתרין סטריין. צבי לצדיק, זהו צדיק חי העולמים, כי המשיג את הרמוזים בשלמות הוא הצדיק, כי הוא משיג שורש החכמה ואיך משתלשלת מעולם לעולם והוא צדיק יסוד עולם, צדיק חי עולמים הממשיך החכמה אשר תחיה, והוא מחייה העלמה שהיא רק בחינת רמוז, בחינת חי עולמים, ומגלה חכמת הרמוז והוא ממשיכה לכל העולמות לעורר רחמי שמים להמשיך הרמוזים לקרבנו בתשובה מאחבה כרמוזים של אהבה, ואלו החושים של הציצית וההשגחות שמציין הקב"ה עלינו בכל יום הם היופי של הצדיק שהרי ממנו יוצאים, שהרי כל הספרות מכתר ועד הוד מתנקזים ליסוד המשפיע וכל יופי וסדר העולם ושילוב הכוחות שבחג"ת נראים בו בסידורם היפה. והצדיק הוא מגלה יופי הרמוזים שבתורה ומקבצם לחידושים כדי לקרבנו לקב"ה. וכל הויט בלול בשתי צדדים להורות כי שתי הצדדים מקורם בחוט אחד, כי כל ההנהגות נמשכים מן האחד הפשוט הוא יתברך, מאור אין סוף עד נקודת המרכז של העולם הזה. וזאת משיג הצדיק בשלמות גדול כאמור, וממשיך לנו אלו ההשגות. וכן אלו שני הצדדים הוא בחינת זכרון בכלליות ובפרטיות כמובא שם.

וכר אשתפלגא, אמיןא רזי לי רזי לי, דהא מגו רזא עלאה דכל מחימנותא נפקין. ואמר ישעיה בנבואתו, כאשר הסתכלתי והתבוננתי ברמוזים שבכנף הארץ, הנסתרים ומכוננים בעולם העשיה כנ"ל, אמרתי רזי לי רזי לי, הובן לי הסוד. כי מתוך הרמוז הוא אותיות מ-ר, כי הרמוז נמשך מתוך הרז העליון, שממנו כל האמונה יוצאת, שהוא אור אין סוף המלביש עצמו לרמוזו במקום הצמצום, אשר שם החכמה נסתרת ומלוכשת בשביל הבחירה לבחור באמונת ההשגחה, כי האמונה היא בלילות דייקא במקום החושך והסתרה ששם הכל בבחינת רמוז. ויש לפרש כפל הלשון רזי לי רזי לי שהוא כנגד זכרון עולם הבא בכלליות ובפרטיות כנ"ל. גם בחינת המדמה מילתא למילתא, רז בתוך רז, כי מתוך הבנת הנמשל שהוא הרז שברמוז שבכנף, מותכו מבין עוד דבר נוסף. ועוד שמעמיק בכל פעם הבנת הרז ומסיר הלבוש שבכל עולם ועולם עד להשגת אור אין סוף כפי מעלת נשמתו ויגיעתו. עוד יש לפרש ענין רזי לי רוצה לומר רז לאות י' שהיא החכמה המרומזת.

וכר אשתפלגא בתכלת, וחימיןא רצועה לאלקאה, אתר דחילו למרחל, אמיןא אוי לי, דבני נשא לא ידעו לאשגחא ולאשתפלגא על מה מתענשין לשקרא, אמר ישעיה עוד, כאשר הסתכלתי להתבונן ברמוזי רז התכלת, שהוא תכלית וזכרון עולם הבא, המרומז בעולמו המלביש אור עולם הבא, ראיתי רצועה המלקה שהיא בחינת הדין והמשפט של כסא הכבוד כנ"ל מקום היראה מן המשפט להיות יראים בזכותו כנ"ל, ואמרתי אוי לי, כלומר אוי ליוד, אוי לחכמה הנסתרת בסודה, שאין בני אדם נותנים עינים להתבונן בה. כי בני אדם לא יודעים להשגיח בהתבוננות פרטית באיזו אופן מושגחים בהצצה מאיתו יתברך, ברמוזים לקרבם בתשובה, ולא נותנים לבם להסתכל על מה נעששים, כי נעששים על השקר שמעידים במעשיהם, שאינם מחוברים במעשיהם לזכרון עולם הבא עולם האמת.

בהאי בוגדים בגדו, דהא קרין קריאת שמע בלא ציצית, וסדרין סהדותא דשקרא, באותו מעשה שקרי בגדו בוגדים, שנותנים כוח רק לעולם הזה שהוא לבוש ובגד לעולם הבא, שאינם נותנים עינים לדעת מקור ופנימיות הלבוש והבגד ובוה בדיוק נעשית בגידתם לקב"ה. וכן למעשה כפשוטו מה שקוראים קריאת שמע שהיא אמונת אחדותו והשגחתו יתברך, והם קוראים אותה בלא ציצית המרמזת על שהקב"ה בפועל משיגה ומציין מן החרכים, על ידי לבוש הציצית דיקא. והם מעידין עדות שקר. כי הציצית מתקנת הבגד והבגידה של הסתרת העולם הזה, כי מגלה אלוקותו בתוך הלבוש ואלו שאינם לבושים ציצית וגם אינם נותנים עינים להשגיח לגלות האלוקות שבבגד העולם, הרי מעידים במעשיהם עדות שקר המכחישה את נוכחות אלוקתו יתברך, ה' יצילנו.

ואלין אינון בוגדים בוגדו, משקרי דגרמניהו. ואלו הם בוגדים שבגדו משקרים בעצמם, דהיינו שנשמתם ועצמותם על ידי מעשי שקר של הגוף שהוא בגד ולבוש הנשמה, שאינם מוגלים נשמתם שהיא הפנימיות שהם הנקודות טובות שבהם, שהוא בחינת ציצית. ואינם שמים לבם לדעת שה' מציין על מעשיהם הטובים לאוספם לניגון. והם הולכים אחרי שרירות לבם

וכסילות לבם, אחרי תאוות הגוף המשקר ומסתיר האלוקות והעצמות כנ"ל.

ובגד בוגדים בוגדו, לבושא דלהון בלא ציצית, אקרי בגד בוגדים. ובגד בגדו בוגדים, כי בגידתם הוא במקום הבגד דיקא שלבושם ללא ציצית כפשוטו, שעל ידי זה אין להם כלי הכיר הרמוזי ההשגחה שמגיעים מעולם האמת שזה בחינת ציצית כנ"ל ולכן גם מעשיהם שהיו ראויים להיות מעשים של אמונה בהשגחת ה', אמונה בהצצה של ה' על מעשיהם, שמעריך כל נקודה טובה שלהם ומרמוז להם בעל עת להתקרב אליו, שכל זה הוא בחינת ציצית כנ"ל. לכן במעשיהם גם כן אין בחינת ציצית כנ"ל. לכן נקראים בגד בוגדים. שהוא כגידה במלכות ה' על ידי מעשי הבגד המסתיר בחינת בגד ללא ציצית.

לבושא דאינון בוגדים בוגדו, דמשקרי וסדרין סהדותא דשקרא בכל יומא. ווי לזן, ווי לנפשיהון, דסלגו ביהוה ברפמיא דתכלא למידן. ועליהו בתיב, (תהלים קא) דזכר שקרים לא יבון לנגד עיניו, לבוש של אותם בוגדים שבגדו המשקרים במעשיהם ומעידים עדות שקר בכל יום במקום לזכור בכל יום בפרטיות ובכלליות עולם הבא. אוי להם לגופם ואוי לנפש המלוכשת בגופם, שעתידים בסוף ימיהם לעלות באותו כסא של התכלת להתדיין בבית דין של מעלה האם זכרו וקיימו את התכלית במעשיהם וכן בכל יום עולים לכסא הדין בעת השינה להתדיין. עליהם נאמר דובר שקרים לא יבון לנגד עיניו, כי מעשיהם הוא בחינת דיבור של שקר, המכחיש אלוקותו. ומפני שזה המעשה כגידה ללא בחינת ציצית הוא הפך האמת של עולם האמת שממנו הנהגת ההשגחה, ממילא מידה כנגד מידה בעולם הבא לא יהיה מוכן לבו לעמוד נגד עיני ה' המביט בו תמיד. ואין לך בושה גדולה מזו, חוסר ההכנה (עיין גם תורה נ"ב שמדבר מזה הפסוק, משני עולמות ובכחינה זו שתי התורות אחד הם)

הוא בגד דלהון אשתמודע לגבי כל מאריהון דדיניו. אותו בגד ובגידה של אותם אנשים שהוא בגד ללא בחינת ציצית לנשמתם נודע לגבי כל בעלי דינים לדונם בדקדוק ההשגחה.

ווי לזן, דלית לזן חילקא בעלמא דאתי. וזכאין אינון צדיקייא, דמלבושיהון ותיקניהון אשתמודעו לעילא, לאוטבא לזן בהאי עלמא ובעלמא דאתי. אוי להם מפני שאין להם חלק וחלוק ולבוש ראוי שהוא לבוש השגחת ה' עליהם בעולם הזה שהוא לבוש הציצית שכנגד תרי"ג המצוות שכנגדם תרי"ג עברי הגוף והנשמה ואין להם זה הלבוש בעולם הבא שהיו צריכים לזכור ולהתכונן אליו בעולם הזה (תדומה לפרוודור לעולם הבא, דיקא דומה כי הוא בחינת דמיון דקדושה לדמות הפרוודור והמרקלין לעולם הזה והבא כדי שעל ידי דמיון דקדושה יתנהג כראוי). לעומתם זכאים אותם צדיקים הזוכרים בכל עת בפרטיות ובכלליות עולם הבא ומכינים עצמם לגילוי השלם לעמוד כנגד עיני ה' בהתגלות זיו השכינה בעולם הבא, שאלו הצדיקים בלבושם במעשה המצוות ובעוד תיקונים ומעשי חסידות ותיקוני השכינה שעושים הם נודעים למעלה בכל עת, בהסתכלות והשגחת ה' עליהם להטיב להם בעולם הזה בבחינת עולמך תראה בחיך ובעולם הבא בעת הסתלקותם ובעת הגאולה לעתיד לבא ליום שכולו שבת שהוא עולם הבא כמוהרה בימינו אמן. השבח לא-ל בורא עולם שזיכנו לזכור מעט בעולם הבא בעת הכתיבה ויחזק לנו הזכרון הטוב תמיד. והנה כל ענין השגת הרמוזים והאמונה שהם נמשכים מאור אין סוף עד למקומו, לקרב, שעל ידי זה באמת מתקרב לה' בדבקות האמת, כל זה הוא בחינת ייחוד ה' אלקים, ובוה מתקיים מאמר משיח צדקנו לבעל שם טוב, כי יבוא מר בעת שאנשים פשוטים יעשו ייחודים כמותו, כי על ידי זה יתקיים שיפוצו חוצה לרחוקים, מעיינות החכמה והעצות להשיג הרמוזים ולפעול הייחודים גם שם ויהי רצון שעל ידי קיום התורה הנ"ל יבוא משיח צדקנו כמוהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "כ"ל... הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.

עצות על פי הלימוד

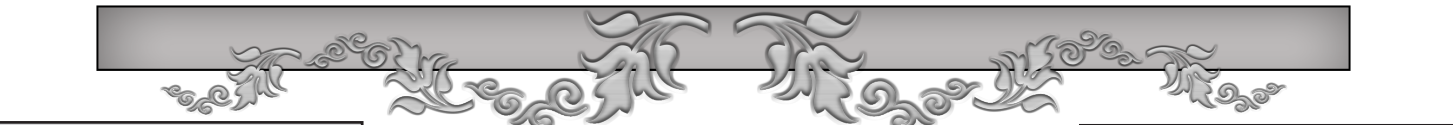
- א. צריך לשמר מאד את הזכרון שלא יפול לשכחה, דהינו שיוזכר תמיד בעלמא דאתי ולא ישכח. וכך ראוי להיות מנהג איש הישראלי, שתקף בבקר בהקיצו מלשנתו, מיד כשיפתח את עיניו קדם שיתחיל שום דבר, ויזכור את עצמו תקף בעלמא דאתי. וזה פחינת זכרון בכלליות. ואחר כך צריך להמשיך הזכרון בפרטיות, דהינו שיגדיל דעתו בכל המחשבה דבור ומעשה שהשם יתברך מזמין לו בכל יום, להבין מהם הרמזים שהשם יתברך מרמז לו על ידם להתקרב אליו. כי השם יתברך מצמצם את עצמו מאין סוף עד אין תכלית, ומרמז לו רמזים בכל יום עלידי כל הדברים שמומין לו באותו היום. וצריך האדם להגדיל דעתו בזה, לזכר בהשם יתברך עלידי כל המחשבה דבור ומעשה שהשם יתברך מזמין לו בכל יום, ולהבין מהם הרמזים להתקרב אליו. אף ההגדלת הדעת צריך להיות במדה.
- ב. כדי לשמר הזכרון הנזיל, צריך לשמר את עצמו שלא יפול לבחינת רע עין שהוא מיתת הלב, שעלידי זה פא שבחה:
- ג. גם צריכין לשמר את עצמו מלשון הרע, כי עלידי לשון הרע נכנס הזכרון (עין דבור את י'). גם צריכין להכריח את עצמו לשמחה, ועלידי כל זה נשמר הזכרון הנזיל.

תפילה על פי הלימוד

להשיג העולם הבא. ותזכני שאזכר זאת היטב בכח הזכרון ודקדושה, ואחר כך אצא לקום זאת בפרטיות, שאזכר להבין בכל עת ובכל שעה ובכל מקום שבעולם, את כל הרמזים שאותה מרמז לי בכל עת להתקרב לעבודתך באמת. כי בחסדך הגדול אתה מצמצם אלהותך מראשית נקדת הבריאה שהוא תחלת האצילות עד סוף נקדת הפרץ של עולם העשיה הנשמי הזה, מאין סוף עד אין תכלית. ואתה מצמצם ומרמז רמזים לכל אדם בכל מקום ובכל עת לקרבו לעבודתך, לפי המקום ולפי השעה ולפי האדם. עורני וזכני ותפתח את דעתי, שאזכר להבין היטב באמת את הרמזים האלה, למען אצא לשוב אליך באמת להיות פרצונך תמיד מעתה ועד עולם. ותורני ותלמדני בחסדך הגדול ובגבורתך הנוראה, שאזכר לידע ולהבין באמת איך להגדיל את דעתי בענין הרמזים האלה, ואיך לצמצם את דעתי בקדושה שלא יצא היצא מהמדה, שלא אדרש בפלא מפני ולא אהקר במכסה מפני, רק במה שהורשתי אצלה להתבונן ולהגדיל את דעתי בהדרגה ובמדה כפי מדרגתי, להבין תמיד בכל עת ובכל שעה את כל הרמזים שאותה מרמז לי תמיד ברחמי, על ידי כל הדברים שבעולם, ועלידי כל הפחשבות והדבורים והעשיות שאותה מומין לי בכל עת, אשר בכלם אין פונתך שום דבר כי אם לרמוז לי עלידי להתקרב לעבודתך באמת: ותזכני ברחמי הרבים למדת ההסתפקות, שאזכר להיות מסתפק במועט מהעולם הזה, ולא אשתמש בעסקי העולם הזה כי אם מה שמכרח לבד בתכלית הצמצום וההסתפקות, בקדושה ובטהרה גדולה לשמך ולזכרך לבד. ואפילו

"אזכרה נגנתי בליה עם לכבי אשיחה ויהפש רוחי וזכרתי בליה שמך ה' ואשמרה תורתך. אזכור מעללי י"ה כי אזכרה מקדם פלאך. וזכרתי ימים מקדם היתני בכל פעלך במעשה ידיך אשוחה, בהתעטף עלי נפשי את ה' וזכרתי. וזכור תזכור ותשוה עלי נפשי", ואען ואומר לנפשי, וזכור אל תשכח שיש עלמא דאתי, ואין שום קביעות בזה העולם, כי העולם הזה עובר כהרף עין וצד עובר וצאק פורח ובענין בלה וברוח נושבת וכחלום יעוף, ועקר החיים ועקר הקביעות יורה של האדם הוא רק בעלמא דאתי. הוסה עליך ושמר את הזכרון היטב, שתזכר תמיד בכל יום בעלמא דאתי ולא תשכח, והדבק מחשבתך בעלמא דאתי ואל יזוז זכרון עלמא דאתי מרעיונה. הסתכל על עצמך היטב וישב דעתך באמת לאמתו, וזכור ותן ללבך מה תעשה באהריתך, בעת יבא קצף כהרף עין. צר לי עליך אחי, הקיצה אחי משנת פתייתך, והמל על נפשך וזכור את בוראך בימי בהורותיך: ובגן באתי לפני ה' אלקי ואלקי אבותי, להפיל תהנתי לפני רחמיך האמתים, ולשא עיני לחסדיך העצומים, שתזכני לשמר את הזכרון הזה היטב, שאזכר תמיד בעלמא דאתי, ולא דבקא מחשבתי רק בעלמא דאתי בכלל ובפרט, ובכל יום ויום בהקיצתי משנתי, תקף ומיד ששאפתח את עיני, אצא לזכר מיד בעולם הבא שהוא עולם העומד והקיים לעד ולנצח נצחים, והעולם הזה הוא הגל וריק, הגל הכלים אין בו ממש, "הגל נדף, הגל הכלים הפל הגל". ואין שום יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל בעסקי העולם הזה, ואין שום תכלית וטוב בעולם כי אם לרדף תמיד

לעילוי נשמת ג'זל מול חיה בת סולטנה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת יעל בת אליהו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת מנחם בן בנימין זאב
ת.נ.צ.ב.ה.

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.